

Sophie Hannah

KLEINE MEID

 DE KERN

1

Vrijdag 26 september 2003

Ik sta buiten. Niet ver van de voordeur, nog niet, maar ik sta buiten, alleen. Toen ik vanochtend wakker werd wist ik nog niet dat het vandaag zou gebeuren. Het voelde nog helemaal niet goed, of liever gezegd: ik voelde me nog helemaal niet goed. Maar Vivienne belde en zij wist me te overtuigen. 'Geloof mij nou maar, je bent er nooit helemaal klaar voor,' zei ze. 'Je moet je er maar gewoon in storten.' En ze heeft gelijk, het moet. Ik heb geen keuze.

Ik loop over de ongelijke steentjes van de voortuin, dan een stukje door de modder, en vervolgens over het grind. Ik heb alleen een handtas bij me. Ik voel me licht en vreemd. De bomen zien eruit alsof ze uit heel dun garen zijn gesponnen: rood en bruin en hier en daar wat groen. De lucht heeft de kleur van natte leisteen. Dit lijkt in niets op de wereld zoals ik die kende. Alles is ineens veel levendiger, alsof de omgeving die ik altijd voor lief heb genomen plotseling schreeuwt om aandacht.

Mijn auto staat helemaal aan het einde van het pad, voor het hek dat The Elms scheidt van de weg. Ik mag eigenlijk helemaal niet rijden. 'Wat een flauwekul,' zei Vivienne misprijzend toen ik haar vertelde dat mijn dokter het had afgeraden. 'Zo ver is het niet. Als je je aan al die idiote adviezen houdt die ze je tegenwoordig geven, kun je helemaal niks meer!'

Ik kan ook best rijden, tenminste, nog net. Ik ben redelijk hersteld

van de operatie. Misschien is dat te danken aan het sint-janskruid dat ik ben gaan gebruiken, maar misschien is het ook wel pure wilskracht: ik moet sterk zijn, en dus ben ik sterk.

Ik steek de sleutel in het contact en ik druk met mijn rechtersvoet het gaspedaal flink in. De auto wordt wakker onder protest. Ik draai de weg op en zie hoe ik langzaam maar zeker aan snelheid win. 'Van nul tot honderd in een halfuur,' zei mijn vader vroeger altijd voor de grap toen de Volvo nog van hem en mijn moeder was. Ik hou deze auto tot hij echt van ellende uit elkaar valt. Er is niets wat me zo sterk aan mijn ouders doet denken. Die ouwe trouwe auto is voor mij als een lid van ons gezin, die met evenveel liefde terugdenkt aan papa en mama als ik.

Ik draai het raampje naar beneden en inhaleer de frisse lucht die me in mijn gezicht slaat, en bedenk dat er heel wat moet gebeuren voordat mensen hun auto niet meer met een gevoel van vrijheid associëren. Ik raas langs velden en langs boerderijen, en voel me sterker dan ik eigenlijk ben. Het is een welkome illusie.

Ik sta mezelf niet toe om aan Florence te denken, en aan de groeiende afstand tussen ons.

Na een kilometer of tien van open velden gaat de weg waar ik op rij over in de hoofdstraat van Spilling, het dichtstbijzijnde stadje. Midden in het stadje is een marktplein en de hoofdstraat zelf is afgezet met eeuwenoude ingezakte panden in allerlei pasteltinten. In een aantal van die panden zitten winkels. Ik stel me zo voor dat de andere panden worden bewoond door oude, rijke snobs; van die zeurkousen met dikke brillenglazen die eindeloos kunnen zeveren over de rijke geschiedenis van Spilling. Dat is waarschijnlijk niet helemaal waar. Vivienne woont in elk geval niet in Spilling. Als je haar vraagt waar ze woont, zegt ze altijd 'Op The Elms', alsof iedereen wel weet waar dat is.

Ik sta voor het stoplicht en rommel door mijn tas op zoek naar de routebeschrijving die ze me heeft gegeven. Bij de kleine rotonde linksaf, dan de eerste rechts. Daar staat een bord. Het duurt even voor ik dat bord vind. *WATERFRONT* – in dikke, schuine witte letters

tegen een donkerblauwe achtergrond. Ik draai de oprit op en rij om het vierkante gebouw met de koepel en dan parkeer ik mijn auto op de grote parkeerplaats aan de achterkant.

De hal ruikt naar lelies. Ik zie dat op bijna elk oppervlak een grote, vierkante vaas met die bloemen staat. Het tapijt – donkerblauw met roze rozen – is van dat dure soort waar je geen vuil op ziet, al is het er wel. Mensen met weekendtassen lopen af en aan: sommigen van hen bezweet, anderen net onder de douche vandaan.

Bij de receptie word ik ontvangen door een jong meisje met blond springerig haar dat mij graag wil helpen. Op haar badge staat: *Kerilee*. Ik ben blij dat ik mijn dochter Florence heb genoemd. Dat is tenminste een echte naam. Eentje met een geschiedenis. Niet iets wat klinkt alsof het is bedacht door het marketingteam van een vijftienjarig popsterretje. Ik was nog even bang dat David of Vivienne hun veto zouden uitspreken, maar gelukkig vonden zij het allebei ook mooi.

‘Ik ben Alice Fancourt,’ zeg ik. ‘Ik ben hier net lid geworden.’ Ik geef haar een envelop waarin mijn gegevens zitten. Gek, dat Kerilee geen idee heeft dat dit voor mij zo’n belangrijke dag is. Onze ontmoeting heeft voor ons allebei een totaal verschillende betekenis.

‘O! U bent de schoondochter van Vivienne. U hebt pas een kindje gekregen, toch? Een paar weken geleden, of zo?’

‘Klopt.’ Mijn lidmaatschap bij Waterfront was een kraamcadeau van Vivienne. Een beloning voor het feit dat ik een kleinkind heb geproduceerd. Het kost geloof ik duizend pond per jaar. Vivienne is een van de weinige mensen die ik ken die niet alleen heel rijk is, maar ook heel gul.

‘Hoe is het met Florence?’ vraagt Kerilee. ‘Vivienne is stapeldol op haar. Leuk voor Felix om een zusje te hebben, hè?’

Voor mij is het vreemd om op die manier naar Florence te kijken, want voor mij is ze mijn eerstgeborene – mijn eerste, de eerste. Maar ze is Davids tweede kind.

De mensen van Waterfront kennen Felix maar al te goed. Hij brengt hier bijna evenveel tijd door als op school; hij doet hier mee aan

jeugdtoernooien in golf, krijgt zwemles en gymles als Vivienne haar tijd doorbrengt aan de apparaten, in het zwembad, in de stoel van de schoonheidsspecialiste of aan de bar. Ze schijnen allebei erg tevreden met deze regeling.

‘En, bent u al goed opgeknapt?’ vraagt Kerilee. ‘Vivienne heeft ons alles verteld van de bevalling. Zo te horen hebt u het flink voor uw kiezen gekregen.’

Ik weet even niet wat ik moet zeggen. ‘Ja, het was een hele toestand. Maar Florence heeft er verder niet onder geleden, en daar gaat het toch om.’ Plotseling mis ik mijn dochter heel erg. Wat doe ik hier aan de receptie van een fitnessclub als ik ook thuis zou kunnen zijn bij mijn lieve kleine meisje? ‘Dit is de eerste keer dat ik zonder haar weg ben,’ gooi ik eruit. ‘Sinds ik het ziekenhuis uit ben is dat nog niet gebeurd. Het voelt heel raar.’ Normaal gesproken zou ik nooit mijn hart uitstorten bij iemand die ik totaal niet ken, maar aangezien Kerilee toch al alles weet van de geboorte van Florence vind ik dat het nu geen kwaad kan.

‘Dus dan is dit een grote dag?’ zegt ze. ‘Vivienne zei al dat u waarschijnlijk een beetje van slag zou zijn.’

‘O ja?’ Die Vivienne denkt ook overal aan.

‘Ja. Ze zei dat ik u eerst maar eens mee moest nemen naar de bar voor een lekkere grote cocktail.’

Ik moet lachen. ‘Helaas moet ik nog naar huis rijden straks. Hoevel Vivienne...’

‘...denkt dat u veel beter op de weg zult letten met een slok op,’ vult Kerilee aan, en we giechelen. ‘Goed, ik zal u even invoeren in het systeem.’ Ze kijkt op haar scherm en laat haar vingers boven het toetsenbord zweven. ‘Alice Fancourt. Adres, The Elms, toch?’ Ze lijkt onder de indruk. De meeste mensen hier uit de buurt kennen Viviennes huis, ook al kennen ze de eigenaar niet. The Elms werd altijd bewoond door de Blantynes, een roemruchte familie uit Spilling, met banden met de koninklijke familie, totdat de laatste Blantyre het loodje legde en Viviennes vader het landgoed in de jaren veertig van de vorige eeuw overnam.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Voorlopig woon ik nog even op The Elms.’ Ik denk aan mijn flat in Streatam Hill, waar ik woonde totdat David en ik gingen trouwen. De objectieve waarnemer zou zeggen dat het een donker hok was, maar ik vond het er heerlijk. Het was mijn warme nestje, een plek om me af te zonderen van de buitenwereld, en vooral van mijn steeds bedreigender wordende, obsessieve patiënten. Nadat mijn ouders waren overleden was het de enige plek waar ik mezelf kon zijn en waar ik al mijn eenzaamheid en verdriet kon uiten zonder dat er iemand was die er iets van zei. Mijn appartement accepteerde me zoals ik was, een beschadigde vrouw, iets wat de buitenwereld niet leek te willen.

The Elms heeft veel te veel grandeur, niks gezelligs aan. Het bed dat David en ik delen lijkt op iets zoals je wel ziet in Franse kastelen, met rode koorden eromheen. Het is gigantisch groot. Je zou er gemakkelijk met zijn vieren in kunnen. Met zijn vijven zou ook nog wel lukken, als je allemaal slank bent. Vivienne noemt het een goddelijk bed. ‘Tweepersoonsbedden zijn voor woestijnratten,’ beweert ze. Florence heeft een ruime babykamer, met antieke meubels, een echte vensterbank en een handgemaakt hobbelpaard dat nog van Vivienne is geweest toen zij klein was. Felix heeft twee kamers: een slaapkamer en een lange smalle speelkamer op zolder, waar al zijn speelgoed, boeken en knuffels staan.

Het uitzicht vanaf de bovenste verdieping van het huis is adembenemend. Bij mooi weer kun je aan de ene kant kijken tot Culver Ridge en aan de andere kant tot de kerktoren van Silsford. Het huis was vroeger omringd door olmen, waaraan het zijn naam, The Elms, dankt. De tuin is zo enorm dat hij is onderverdeeld in een aantal verschillende tuinen: een paar wilde bloementuinen, een paar meer geordende, en allemaal uitermate geschikt voor een wandeling met de kinderwagen op warme dagen.

David ziet niet in waarom we zouden verhuizen. Als ik er wel eens over begin zegt hij hoe weinig we te besteden hebben. ‘Wil je nou echt alles wat we op The Elms hebben, opgeven voor een rijtjeshuis met twee slaapkamers en zonder tuin?’ zegt hij dan. ‘Bovendien werk

jij nu in Spilling. Het is veel handiger om bij mijn moeder te blijven wonen. Of wil je soms elke dag eindeloos in de auto zitten?’

Ik heb het er nooit met iemand over gehad, maar ik word heel erg mistroostig bij het idee dat ik weer aan het werk moet. Ik zie de wereld nu heel anders. Dat valt niet meer te ontkennen.

‘Ik zal Ross er even bij roepen, onze ledenmanager. Dan kan hij u even rondleiden.’ Kerilees stem brengt me weer op aarde. ‘En als u zin hebt kunt u even gaan zwemmen, of de fitnessruimte in...’

Ik voel mijn maag ineenkrimpen. Ik stel me voor dat mijn hechttingen scheuren en de wond, die nog steeds roze is, openspringt. ‘Ik denk dat het daar nog een beetje te vroeg voor is,’ zeg ik, met een hand op mijn buik. ‘Ik ben pas een week uit het ziekenhuis. Maar ik wil graag even rondkijken, en dan misschien toch maar die cocktail.’

Ross is een kleine Zuid-Afrikaan, met geblondeerd haar, gespierde benen en een oranjebruine huidskleur. Hij laat me de enorme fitnessruimte zien, met de glimmend geboende houten vloer en alle mogelijke fitnessapparatuur. Mensen in nauwsluitende fitnesspakjes rennen, fietsen of roeien op de gestroomlijnde zwart-met-zilveren apparaten. Veel van hen hebben oordopjes in en staren naar de rij televisieschermen die aan het plafond hangen terwijl hun ledematen tekeergaan op het metaal en het rubber. Ik begin te begrijpen waarom Vivienne er zo goed uitziet voor haar leeftijd.

Ross toont me het 25-meter zwembad en wijst me op de onderwaterverlichting. Het water is helder groenblauw, als een gigantische vloeibare aquamarijn die klotsend licht vangt en uitstraalt. Naast het zwembad staat een rij roze marmeren pilaren rond een borrelend bubbelbad. Het bad is tot de rand gevuld en het schuim klotst over de rand. Aan de andere kant van het bad is een sauna waar het ruikt naar zoet dennenhout, en een stoombad, waarvan de glazen deur beslagen is door de hitte. Ik schrik op van een onverwacht geroffel, en als ik omhoogkijk zie ik de regen op het glazen koepeldak slaan.

Ik inspecteer de dameskleedkamer, terwijl Ross buiten op me wacht. Zoals alles bij Waterfront overstijgt ook deze ruimte het zuiver functionele. Er ligt een dik, donkerpaars tapijt op de vloer, en de

toiletten en douches hebben zwarte leistenen vloeren. Overal waar ik kijk zie ik iets verleidelijks: donzige witte badlakens, badjassen met het Waterfrontlogo erop geborduurd, potjes handcrème, flesjes shampoo, conditioner en bodylotion. Er liggen zelfs nagelviiltjes. Drie vrouwen staan zich af te drogen en aan te kleden. Een wrijft over haar buik met een handdoek, waardoor ik me even slapjes voel. Een andere vrouw kijkt op terwijl ze haar bloes dichtknoopt en lacht naar me. Ze ziet er sterk en mooi uit. De huid van haar blote benen is roze van de warmte. Zo helemaal aangekleed voel ik me breekbaar, ongemakkelijk en onzeker.

Ik richt mijn aandacht op de genummerde houten lockers. Sommige staan op een kier, met de sleutels in het slot bungelend, andere, waaraan geen sleutel hangt, zitten dicht. Ik loop de ruimte door en vind Viviennes locker, nummer 131. Die heeft ze expres gekozen, omdat Felix jarig is op 13 januari, en omdat die locker op een gunstige plek staat. Zowel vlak bij de douches als vlak bij de deur met het bordje ZWEMBAD. Vivienne is het enige Waterfrontlid met haar eigen locker, waar verder niemand gebruik van mag maken. ‘Dan hoef ik niet steeds als een vluchteling mijn spullen te verslepen,’ zegt ze.

Ross staat nog steeds in de gang op me te wachten, bij de bak voor de gebruikte handdoeken. ‘Alles naar wens?’ vraagt hij.

‘Enorm.’ Het is allemaal precies zoals Vivienne had beschreven.

‘Nog vragen? Hebt u gezien hoe het werkt met de lockers? Naast elke locker zit een gleuf waar u een pond in moet doen, maar die krijgt u later uiteraard terug.’

Ik knik en vraag me af of Ross me nu gaat vertellen dat ik ook mijn eigen locker krijg, maar dat doet hij niet. Ik ben een tikje teleurgesteld.

Hij marcheert voor me uit door Chalfont, het sjeke restaurant dat aan de club is verbonden, en door de gezellige, luidruchtige, nep-Amerikaanse bar genaamd Chompers. Vivienne vindt het daar vreselijk, weet ik. Dan gaan we naar de bar waar alleen leden mogen komen, en Ross draagt me over aan Tara. Ik besluit om maar eens gek te doen en ik bestel die cocktail, in de hoop dat ik daarna minder ge-

spannen ben. Ik pak de kaart op, maar Tara zegt dat ze al iets voor me heeft klaargemaakt, een calorierijke mix van room en Kahlua. Het blijkt dat Vivienne die al voor me had besteld.

Ik mag niet betalen voor mijn drankje, en dat verbaast me niets. ‘Jij hebt maar geluk,’ zegt Tara. Waarschijnlijk duidt ze erop dat ik Viviennes schoondochter ben. Ik vraag me af of ze Laura ook kent, die bepaald geen geluk had.

Ik sla mijn cocktail in hoog tempo achterover en probeer er kalm en zorgeloos bij te kijken. In werkelijkheid ben ik waarschijnlijk het minst relaxt van alle mensen in het gebouw, en ik wil alleen nog maar naar huis, terug naar The Elms en naar Florence. Ik realiseer me dat ik diep in mijn hart al terug wilde zodra ik het hek uit was. En nu ik alles heb gezien wat Waterfront me te bieden heeft, ben ik vrij om te gaan. Ik heb gedaan waar ik hier voor kwam.

Buiten is het opgehouden met regenen. Op weg naar huis rij ik te hard, met de alcohol die door mijn aderen suist. Heel even voel ik me dapper en rebels. Dan komt de duizeligheid, en ik maak me zorgen dat Cheryl, mijn verloskundige, mij straks ziet rijden, en dat ze afkeurend haar hoofd zal schudden als ze ziet hoe hard ik voorbij kom sjezen in mijn brik van een Volvo, nog geen twee weken na de geboorte van mijn dochter. Straks rij ik misschien wel iemand dood. Ik ben nog steeds aan de medicijnen die ze me hebben meegegeven toen ik uit het ziekenhuis ontslagen werd. En nu heb ik net een cocktail achterovergeslagen... Wat wil ik nou eigenlijk: mezelf vergiftigen of zo?

Ik weet dat ik vaart moet minderen, maar ik doe het niet. Ik kan het niet. Ik wil zo graag weer naar Florence, dat het fysiek pijn doet. Bij de stoplichten, die op oranje staan, geef ik gas in plaats van te remmen, zoals ik normaal zou doen. Ik heb het gevoel alsof ze me een van mijn ledematen hebben afgenomen, of een of ander vitaal orgaan.

Ik hijg bijna van opwindning als ik over de oprit rij. Ik parkeer de auto en ren het pad op naar het huis, en let niet op het trekkerige, pijnlijke gevoel onder in mijn buik. De voordeur staat op een kier. ‘David?’ roep ik. Geen antwoord. Is hij soms een eindje wandelen met Florence? Nee, dat kan niet. David zou de deur altijd dichtdoen.

Ik loop de hal door, de zitkamer in. ‘David?’ roep ik nu wat harder. Boven mijn hoofd hoor ik de vloer kraken, en ik hoor een gedempt gekreun; het klinkt als David die wakker wordt na een dutje. Vlug loop ik de trap op naar onze slaapkamer, en daar zit hij te gapen in ons bed. ‘Ik pak mijn slaap als de baby ook slaapt, volgens het boekje,’ grapt hij. Hij is zo gelukkig sinds Florence er is; hij lijkt wel een ander mens. Al die jaren wenste ik dat David meer zou loslaten over hoe hij zich voelde, maar nu lijkt praten overbodig. Zijn blijdschap spreekt zo overduidelijk uit zijn hele doen en laten, en uit de gretigheid in zijn ogen en stem.

David heeft de nachtvoedingen voor zijn rekening genomen. Hij had gelezen dat een van de voordelen van flesvoeding is dat de vader dan eerder een band krijgt met zijn kind. Dit is allemaal nieuw voor hem. Tegen de tijd dat Felix geboren was, waren David en Laura al gescheiden. Florence is Davids tweede kans. Hij heeft het niet met zoveel woorden gezegd maar ik weet dat hij vastbesloten is om het deze keer helemaal goed te doen. Hij heeft zelfs een hele maand vrij genomen. Hij wil zichzelf bewijzen dat het niet erfelijk is om een slechte vader te zijn. ‘Hoe was het bij Waterfront?’ vraagt hij.

‘Prima. Ik vertel het zo wel.’ Ik draai mijn rug naar hem toe, loop de kamer uit en sluip op mijn tenen de brede overloop af naar de kamer van Florence.

‘Alice, maak haar nou niet wakker, hè?’ fluistert David me na.

‘Ik ga alleen maar even kijken. Ik zal heus wel stil zijn.’

Ik hoor haar ademhaling door de deur heen. Ik ben gek op dat geluid: een hoge, snelle snuffel – veel harder dan je zou denken bij zo’n klein baby’tje. Ik duw de deur open en zie die rare wieg waar ik nog steeds niet echt aan kan wennen. Er zitten wielen onder, en hij is helemaal met stof bekleed. Frans, naar het schijnt. David en Vivienne hadden hem in een winkel in Silsford zien staan en hebben hem toen gekocht als verrassing.

De gordijntjes zijn dichtgetrokken. Ik kijk het wiegje in en eerst zie ik alleen een hoopje in de vorm van een baby. Het duurt een paar seconden, en dan zie ik het duidelijker. O, god. De tijd gaat ondraaglijk

langzaam. Mijn hart bonkt en ik voel me misselijk. Ik voel de romige cocktail omhoogkomen, vermengd met gal. Ik staar, en staar, en heb het gevoel alsof ik zo voorover kan vallen. Los van mijn omgeving zweef ik, en ik kan me nergens aan vastgrijpen voor steun. Het lijkt wel een nachtmerrie. Of liever gezegd: de werkelijkheid is de nachtmerrie.

Ik had David nog zo beloofd dat ik stil zou doen. Maar mijn mond gaat wijd open en ik schreeuw het uit.

2

3/10/2003, 11.50 uur (een week later)

Charlie zat op de trap voor het politiebureau te wachten op Simon toen die aankwam voor de middagdienst. Hij zag dat ze voor het eerst dat jaar haar lange zwarte wollen jas weer aanhad, met de zwarte kraag van nepbont. Haar magere enkeltjes waren niet meer zichtbaar onder dunne, transparante panty's, zoals ze de hele zomer waren geweest. Bij de overgang van het ene naar het andere seizoen wisselden Charlies benen van dikke naar dunne panty's en weer terug. Vandaag dus een dikke. Gisteren nog een dunne. Het was duidelijk: de winter zat er aan te komen.

Nou ja, het was oktober. Charlie was zo mager dat ze het al koud begon te krijgen als de meeste mensen nog op sandalen liepen. Haar gezicht zag bleek vandaag, en achter haar goudgerande bril ging haar gespannen blik schuil. In haar rechterhand hield ze een halfopge-rookte sigaret. Charlies verslaving hield in dat ze haar sigaretten vasthield tot ze vanzelf uitdoofden. Simon had haar bijna nog nooit een trek zien nemen. Toen hij dichterbij kwam zag hij het rood van haar lippenstift op de filter. Ze ademde een klein wolkje uit dat even-goed rook als adem kon zijn.

Haar andere hand maakte een korte, ongeduldige beweging in zijn richting. Dus ze zat *inderdaad* op hem te wachten. Dan was er vast iets ergs, als ze hier op die akelige trap zat. Simon vloekte inwendig en voelde dat er stront aan de knikker was. Het irriteerde hem dat hij

zich zo te grazen liet nemen. Hij had het kunnen weten. Hij had de hele tijd al het gevoel dat hij een dezer dagen iemand tegen het lijf zou lopen die slecht nieuws voor hem had. Charlie, deze keer.

Simon zou het lot dat hem wachtte het liefst tegemoet zijn getreden met het vertrouwen van iemand die volstrekt geen blaam trof. Ironisch genoeg vermoedde hij dat hij zijn straf beter zou kunnen verdragen als hij volkomen onschuldig was. Het martelaarschap had wel iets aantrekkelijks, vond hij.

Hij kon nauwelijks slikken. Deze keer zou het heel wat erger zijn dan een klacht wegens wangedrag. Hoe kon hij nou zo stom zijn om te denken – heel even maar, en volkomen begrijpelijk – dat hij er wel mee weg zou komen. De eikels van de Interne Disciplinaire Unit hadden zijn kastje waarschijnlijk al leeggehaald.

Hij voelde zijn maag omdraaien. De ene helft van zijn brein was druk bezig om dingen te verzinnen ter verdediging van zichzelf en de andere helft moest zijn neiging om heel hard weg te rennen, hem te smeren, onderdrukken. In Simons verbeelding zou het geen laffe vlucht zijn. Hij zou het heel langzaam doen, waardig, ontgoocheld. Hij zag voor zich dat hij steeds kleiner en kleiner werd in de verte, totdat er niets anders te zien was dan een stip aan de horizon, tot hij niets meer was. Het was aanlokkelijk, zo'n groot gebaar, de stille aftocht. Charlie zou achterblijven met de vraag waar ze precies tekort was geschoten en als ze daar eenmaal achter was, zou ze wensen dat ze naar hem had geluisterd.

Ja, dag! Simons vertrek bij al zijn andere werkgevers was altijd chaotisch verlopen, met altijd dezelfde geluiden van geschreeuwde bedreigingen, en vuisten en voeten die tegen deuren en bureaus sloegen en schopten. Hoeveel keer kon je eigenlijk opnieuw beginnen, vroeg hij zich af. Hoe vaak kon je volhouden dat het de schuld van anderen was en dat nog zelf geloven ook?

'Wat? Wat is er?' vroeg hij aan Charlie. Hij sloeg de beleefdheden maar meteen over. Hij voelde zich leeg, alsof iemand een flinke hap uit hem had genomen.

'Neem een sigaret.' Ze deed haar pakje Marlboro Light open en gooide het naar zijn gezicht.

‘Zeg het nou maar gewoon.’

‘Nou goed, als je je dan maar koest houdt.’

‘Jezus, mens, wat is er gebeurd?’ Simon wist dat hij zijn paniek toch niet voor Charlie verborgen kon houden, en dat maakte hem nog razender dan hij al was.

‘Zeg, rechercheur, vindt u het erg om uw toon wat te matigen?’ Als het haar uitkwam stond ze graag op haar strepen. Het ene moment was ze Simons vriendin en vertrouweling, en het volgende herinnerde ze hem aan het feit dat zij zijn superieur was. Moeiteloos schakelde ze tussen warmte en kilheid. Simon voelde zich als een worm die op een glasplaatje lag te worstelen. Hij was het onderwerp van een langdurig experiment waar Charlie zich op had gestort, en waar ze in rap tempo totaal verschillende proefjes op losliet: aardig, flirtig, afstandelijk. Resultaat van dit experiment: het onderwerp was voortdurend verward en slecht op zijn gemak.

Hij zou liever voor een man werken. Twee jaar lang had Simon zich staande gehouden met het heimelijke idee dat hij altijd nog om overplaatsing kon vragen. Maar zover was het nooit gekomen, want hij had genoeg aan de gedachte dat het zou kunnen. Charlie was een efficiënte gezagvoerder. Ze zorgde goed voor hem. Simon wist ook wel waarom, en hij had zich vast voorgenomen om zich niet schuldig te voelen. Was het bijgeloof om te denken dat hij haar bescherming juist nodig zou hebben zodra hij die kwijt was?

‘Sorry,’ zei hij. ‘Sorry. Vertel nou maar gewoon.’

‘David Fancourt zit in Verhoor 2 met Proust.’

‘Wat? Hoezo?’ Simons verbeelding worstelde met het beeld van hoofdinspecteur Giles Proust, oog in oog met een heuse burger. Een echt mens, en niet zomaar een naam in een proces-verbaal van een of andere agent, keurig omgewerkt tot een lettertype. In Simons ervaring was alles wat niet gebruikelijk was, niet goed. Soms zelfs helemaal niet goed. Elke zenuw in zijn lichaam sloeg alarm.

‘Jij was er niet, ik was er niet – Proust was de enige van de Criminale Opsporingsdienst die hier aanwezig was, en nou heeft hij hem dus.’

‘Waarom zit hij hier dan?’

Charlie haalde diep adem. ‘Neem toch eerst een sigaret,’ zei ze.

Simon nam er een, dan hield ze tenminste op met zeuren. ‘Zeg het nou maar gewoon – ben ik de lul?’

‘Kijk...’ Ze kneep haar ogen samen. ‘Dat is nou eens een interessante vraag. Waarom zou jij eigenlijk de lul zijn?’

‘Charlie, hou op. Wat doet Fancourt hier?’

‘Hij kwam aangifte doen van de vermissing van zijn vrouw en dochter.’

‘Wat?’ De woorden gaven Simon het gevoel alsof hij tegen een stenen muur opliep. Toen drong het tot hem door wat Charlie precies had gezegd. Alice en de baby waren vermist. Nee. Dat kon niet.

‘Meer weet ik er ook niet van. We moeten wachten totdat Proust ons de rest van het verhaal vertelt. Fancourt zit al bijna een uur binnen. Jack Zlosnik had dienst en Fancourt heeft hem verteld dat zijn vrouw en de baby vannacht zijn verdwenen. Geen briefje, niks, en hij heeft niks meer van ze gehoord. Hij heeft iedereen gebeld die hij maar kon verzinnen – niks.’

Simon kon niet meer scherp zien. Alles voor zijn ogen was wazig geworden. Hij probeerde zich langs Charlie te wurmen, maar ze greep hem bij zijn arm. ‘Hé, kalm aan een beetje. Waar ga je heen?’

‘Naar Fancourt. Ik wil wel eens weten wat er hier verdomme aan de hand is.’ Woede welde in hem op. Wat had die klootzak gedaan met Alice? Hij moest het weten, en wel nu meteen. Hij zou het wel eens even uit hem trekken.

‘Dus je wilt de verhoorkamer van Proust binnenstormen of zo?’

‘Als het verdomme moet wel, ja.’

Charlie greep hem nog iets steviger vast. ‘Die opvliegendheid van jou kost je nog een keer je baan. Ik ben het zat om steeds maar bovenop je te zitten om te zorgen dat je er geen puinhoop van maakt.’ Zij zou het nog erger vinden dan ik als ze me eruit schopten, dacht Simon. Dat was een van de zekerheden in het bestaan. Als Charlie iets wilde, dan gebeurde het ook. Meestal.

Drie agenten keken naar de grond toen ze het bureau binnengin-

gen. Simon schudde zijn arm los en mompelde iets van een verontschuldiging. Hij vond het geen prettig idee om te kijk te staan. Charlie had gelijk. Het werd hoog tijd dat hij dit soort gedrag afleerde.

Ze nam de sigaret uit zijn hand, stopte hem in zijn mond en stak hem aan. Ze verstrekke altijd sigaretten, zoals anderen een kop koffie voor je halen. Zelfs aan een niet-roker zoals Simon. Maar nu was hij er wel aan een toe. De eerste trek voelde als een opluchting. Hij hield de nicotine zo lang als hij kon in zijn longen gevangen.

‘Luister, Charlie...’

‘Ik luister, maar niet hier. Rook eerst die peuk op, dan gaan we ergens iets drinken. En beheers je in godsnaam.’

Simon knarste met zijn tanden en probeerde rustig adem te halen. Als hij iemand voor zich kon winnen, dan was het Charlie wel. Zij zou hem in elk geval rustig laten uitpraten voordat ze hem zei dat het grote bullshit was wat hij allemaal vertelde.

Hij nam nog een paar trekjes, maakte de sigaret uit, en liep achter haar aan het gebouw in. Het politiebureau van Spilling was vroeger het openbare zwembad. De geur van chloor hing er nog altijd, als een geest uit het verleden. Toen hij acht was, zat Simon hier op zwemles bij een maniak in een rood trainingspak met een lange houten stok in zijn handen. De rest van zijn groepje kon het allang. Simon wist nog precies hoe hij zich voelde toen hij daar achter kwam. Hij was inmiddels achtendertig, maar elke keer als zijn dienst begon, be kroop hem precies datzelfde gevoel.

Zijn angst bedrukte hem, trok aan hem. Hij had weer die aanvechting om te gaan rennen, maar hij wist niet of zijn benen hem het gebouw verder in wilden dragen of hem er juist uit weg wilden sturen. Hij had geen plan; het enige wat hij wilde was zichzelf bij de kladden pakken en zijn angst van zich afschudden. Hij dwong zichzelf om te blijven staan achter Charlie, die stond te babbelen met Jack Zlosnik, de grijze dikke papzak die over de receptie leunde waar die chagrijn van een Morris al die jaren had gehangen om met een grimmig gezicht de kaartjes voor het zwembad te verkopen.

Er was geen reden om meteen van het ergste uit te gaan – om uit te

spreken wat dat ergste was, zelfs niet bij zichzelf. Er was vast niets ergs met Alice aan de hand. Simon had nog best tijd om aan andere mogelijkheden te denken. Hij zou het toch op de een of andere manier voelen als het te laat was, dan zou hij niet zo nadrukkelijk voelen hoe het heden druppel voor druppel wegsijpelde, het verleden in. Maar dat was bepaald geen wetenschappelijk bewijs. Hij wist nu al hoe Charlie zou reageren.

Na een eeuwigheid waren ze eindelijk voorbij Zlosnik, en Simon dwong zichzelf in Charlies pas te lopen, op weg naar de kantine. De kantine was een grote echokamer vol onsympathieke tl-buizen, ruziënde stemmen – meest mannenstemmen – en vieze luchtjes. In de stemming waar Simon nu in verkeerde leek alles grotesk, en hij wilde zijn ogen afschermen tegen het goedkope laminaat van de vloer en de piskleurige muren.

Drie vrouwen van middelbare leeftijd, grijs haar, witte schorten, stonden achter de counter van de kantine grijzige en bruine drab uit te delen aan de vermoeide, hongerige agenten. Een vrouw schoof twee koppen thee naar Charlie toe, zonder verder een spier te verrekken. Simon bleef achteraf staan. Zijn handen trilden te veel om iets te kunnen dragen. Ze moesten een tafeltje zoeken, stoelen uittrekken; routinehandelingen die hem gek maakten van ongeduld.

‘Je lijkt wel in shock.’

Hij schudde zijn hoofd, ook al vermoedde hij dat Charlie gelijk had. Hij kon de gedachte aan het gezicht van Alice maar niet van zich af zetten. Hij staaarde in een diepe afgrond en had de grootste moeite om er niet in te vallen. ‘Ik heb hier geen goed gevoel over, Charlie. Helemaal niet goed. Die Fancourt zit er op de een of andere manier achter. Hij zit alles bij elkaar te liegen bij Proust.’

‘Jij bent nou niet bepaald objectief, of wel soms? Jij hebt iets met die Alice Fancourt. Ontken het nou maar niet. Ik zag heus wel dat je helemaal in de bonen was toen ze vorige week langskwam. En hoe je kijkt als je haar naam uitspreekt, zo geheimzinnig.’

Simon staaarde nadrukkelijk in zijn thee. Objectief? Nee. Nooit. Hij wantrouwde David Fancourt, zoals hij de afgelopen weken twee

andere mannen had gewantrouwd die allebei schuldig bleken. Toen Simon daarvoor het onomstotelijke bewijs had geleverd, hadden zijn collega's hem uitbundig geprezen en biertjes voor hem gekocht en hadden ze hard geroepen dat hij het de hele tijd al bij het juiste eind had. Charlie inclusief. Hoewel de rest van het team hem in beide gevallen aanvankelijk had uitgelachen en had gezegd dat hij niet goed bij zijn hoofd was.

De meeste mensen herschreven de geschiedenis als hun dat zo uitkwam, zelfs mensen die zich ambtshalve bezighielden met de harde feiten, met het aantonen van de waarheid. Simon begreep daar niets van; was hij zelf ook maar zo. Hij kon zich nog tot in detail herinneren wie wat zei en wanneer. Hij vergat nooit iets, echt helemaal niets. Dat maakte zijn leven bepaald niet gemakkelijk, maar voor zijn werk was het wel praktisch. Hoe goed was Charlie eigenlijk in haar werk als ze niet inszag dat zijn woede-uitbarstingen het directe gevolg waren van het feit dat Simon voortdurend door iedereen werd onderschat?

'Ik hoop dat ik je er niet aan hoeft te herinneren wat voor ellende je je op de hals haalt als je Alice Fancourt in je eigen tijd opzoekt, terwijl ik je heb verboden om je verder nog met haar te bemoeien,' zei Charlie. Daar had je het weer, dat belerende stemmetje, dat gepreek van haar. Simon haatte dat. Had ze dan helemaal niet door hoe hij eraan toe was? Snapte ze dan niet hoe het was om zo gevangen te zitten in je eigen zorgen dat andermans afkeuring van je afgleed als regendruppels van een motorkap die strak in de was zit? 'Haar zaak, voor zover er al sprake was van een zaak, is gesloten.' Charlie keek hem eens goed aan. 'Als ze echt vermist is, dan kun jij geschorst worden, of nog erger: gearresteerd. Dan ben je een verdachte, domme lul die je bent. En van zoiets ernstigs kan ik je zelfs niet redden. Dus ik zou maar hard duimen dat ze weer boven water komt.' Ze lachte bitter en mompelde: 'Alsof je niet al aan het duimen was.'

Simon had zijn mond zo vol thee dat hij niet eens kon slikken. Hij kreeg koppijn van die tl-balken. Een geur van stoofvlees steeg op van het tafeltje naast hen. Hij moest ervan kokhalzen.

‘Waar verdenk jij David Fancourt eigenlijk van?’

‘Ik weet het niet.’ Wat een moeite het niet kostte om zijn stem normaal te laten klinken en om gewoon te blijven zitten en net te doen alsof hij in staat was een beschaafd gesprek te voeren. Zijn rechterknie trok een beetje, een teken dat zijn hele lichaam klaar was om op te springen. ‘Maar het is wel een beetje toevallig, als je bedenkt wat er met zijn eerste vrouw is gebeurd.’ Simon had geen zin om Charlie onder de neus te wrijven dat hij het altijd bij het juiste eind had. Als zij zich zo nodig op zijn zwakke punten wilde storten, nou, ze deed haar best maar. Hij kon die zwakke punten ook niet bepaald ontkennen. Hij kon inderdaad niet helder denken als het om Alice Fancourt ging. Hij was inderdaad af en toe een heethoofd en hij maakte er inderdaad af en toe een zooi van, meestal als de stompzinnigheid van zijn collega’s hem zo woedend maakte dat hij het allemaal niet meer zo scherp zag.

‘Laten we het vooral niet over *mij* hebben,’ zei hij scherp, met veel nadruk op het woord mij. ‘Laten we het vooral eens hebben over David Fancourt. Of liever, over het beeld dat zo langzamerhand van hem ontstaat. Dan zie jij het misschien eindelijk ook eens.’

Charlies blik gleed van hem weg. Ze frunnikte aan haar haar. Toen ze weer sprak, klonk ze licht en vrolijk, en Simon wist dat hij een punt had gescoord. ‘Een beroemde kerel, ik weet niet meer wie, heeft wel eens gezegd: “Een keer een echtgenote verliezen is een treurige zaak. Bij de tweede begint het op slordigheid te lijken.” Nou ja, zoiets was het.’

‘Slordig, of schuldig,’ zei Simon. ‘De dood van Laura Cryer...’

‘Die zaak is afgerond.’ Charlies gezichtsuitdrukking verhardde weer. ‘Als je het maar uit je hersens laat om daar weer naartoe te gaan.’ Omdat ze niet hield van dubbelzinnigheid, vroeg ze: ‘Wat bedoel je eigenlijk precies? Kom op, vertel!’

‘Nou, het is allemaal wel wat veel, wat hem overkomt, als hij onschuldig is. Dat is alles. Ik hoef het toch niet echt allemaal voor te kauwen? Wat nou als Fancourt zijn eerste vrouw heeft vermoord en ermee weg is gekomen?’ Hij balde zijn vingers tot vuisten. ‘Wat nou als

hij denkt dat hij dat kunstje nog wel een keer kan flikken? Houden wij hem dan tegen nu hij nog bij ons in het gebouw zit, of laten we die eikel lopen, zo vrij als toen hij hier binnenwandelde?’